

En profesjon på egne bein

Lider psykologene seg passivt gjennom innføringsseminaret ved Institutt for Psykoterapi? Nei. De er engasjerte bidragsytere som uttrykker tilfredshet.

TEKST

Tove Kjersti Kjølseth

PUBLISERT 5. august 2009

GAMMELT PENSUM? At enkelte av psykologene kjenner noe av den psykodynamiske litteraturen fra før, er vel ikke det samme som at litteraturen er lest og fordøyd en gang for alle? Foto: Flickr.com

DEBATT: PSYKISK HELSEVERN

I innlegget «Psykologer i psykiatrien' - fra veloppdragen gjest til myndig entreprenør» i forrige nummer, gikk Anne Kari Torgalsbøen hardt ut mot psykiaternes fortsatte dominans i psykisk helsevern. Kjølseth svarer her at hun er skeptisk til kampmobilisering og unyansert karakteristikk av kollegers yrkesutøvelse.

Anne-Kari Torgalsbøen gir en lite hedrende karakteristikk av dagens psykologer. I generelle termer beskrives psykologstanden som taus, servil og kuet, fortsatt fullstendig underlagt legenes domene. En forsiktig «supplementprofesjon» som stilltiende finner

seg i medisinsk terminologi, og som jatter med psykiaternes nyervervede erkjennelse av elementær kunnskap.

Ja, så lite har psykologene turt å ta til orde at de «i stillhet har lidd seg gjennom introduksjonskursene ved Institutt for Psykoterapi», der de repeterer gammelt pensum uten å oppnå reell videreutdanningskompetanse.

Betydelig respekt

Torgalsbøen maner psykologene til kamp. Jeg er selvfølgelig enig i at psykologisk kunnskap er av stor verdi i psykisk helsevern, og at psykologer bør stimuleres til å bidra aktivt i fagutvikling og til å tørre å ta ansvar. Den nye helselovgivningen har gitt oss myndighet til å utøve tiltrengt kompetanse i et fagfelt som fortsatt er preget av medisinske sykdomsmodeller.

Som Torgalsbøen kan jeg også irritere meg over at andre faggrupper nyfikent oppdager kjente fenomener og lanserer «ny vin på gamle flasker» med stort hell.

Men jeg tror ikke vi når særlig langt hvis vi går inn for å verne vårt territorium mot opplevde eller tenkte inntrengere fra nærliggende profesjoner. Psykisk helsevern må da være tjent med at flest mulig tilegner seg psykologisk kunnskap og forståelse? Psykologer har her en sentral rolle som kunnskapsformidler. I dette viktige arbeidet tror jeg ikke på offensiv kampmobilisering, ei heller på utskjelling og unyansert karakteristikk av andres yrkesutøvelse.

Ikke tause

Heldigvis kjenner jeg meg heller ikke igjen i Torgalsbøens beskrivelse av dagens psykologer, verken fra min mangeårige ledererfaring i psykisk helsevern eller fra mitt nåværende arbeid som leder av og lærer ved et videreutdanningsinstitutt for leger og psykologer. Tvert imot legger jeg merke til hvordan psykologene aktivt bringer frem sin kompetanse på en stadig mer tillitvekkende og overbevisende måte. Mitt inntrykk er at både faget og dets utøvere i løpet av de senere år har oppnådd betydelig respekt.

«Psykologene fremstår som engasjerte bidragsytere, og de aller fleste uttrykker tilfredshet med egen læringsprosess»

Når det gjelder Torgalsbøens uttalelse om læringsutbyttet ved Institutt for Psykoterapi, er jeg enig i at utdanningsinstitusjonene må utarbeide tilbud som er i tråd med kandidatenes aktuelle læringsbehov, formelt og ideelt. Institutt for Psykoterapi tilbyr videreutdanning i psykodynamisk psykoterapi, etter intensjonen på et mer omfattende og intensivt nivå enn i grunnutdanningen. Enkelte av psykologene kjenner ganske riktig noe av litteraturen fra før, men nå er det vel ikke slik at psykodynamisk litteratur leses og fordøyes en gang for alle? I seminargruppene fremstår psykologene som

engasjerte bidragsyttere, og de aller fleste uttrykker tilfredshet med egen læringsprosess. Jeg tror verken de selv eller legene finner betegnelsen taus og stilltiende særlig dekkende.

Ønsker godkjenning

Utdanningen i sin helhet kvalifiserer i dag som fordypning til spesialiteten i klinisk psykologi med psykoterapi. En spesialitet det burde være behov for i vårt psykiske helsevern.

Mange psykologer ønsker imidlertid i tillegg den kompetansen spesialiteten i klinisk voksenpsykologi gir, og det er derfor uheldig at Psykologforeningen ikke lenger godkjenner innføringsseminaret ved Institutt for Psykoterapi til denne spesialiteten. Som en slags kompensasjon arrangerer vi i samarbeid med Psykoanalytisk Institutt et godkjent psykodynamisk fordypningsprogram, som har vist seg å være svært populært. Disse fordypningskursene til spesialiteten i klinisk psykologi kan imidlertid ikke erstatte videreutdanningen i psykodynamisk psykoterapi.

Torgalsbøens innlegg gir en berettiget påminnelse om å ta opp denne tråden, slik at utdanningen gir etterspurt formell kompetanse.

tkkjol@online.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 8, 2009, side

TEKST

Tove Kjersti Kjøseth, Avtalespesialist Helse Øst og undervisningsleder ved Institutt for Psykoterapi